

VARJOILUA STADISSA

Teksti ja Kuvat: Mauri Purkunen

Tekstin skrivaaja Mauri Purkunen on paljasjalkane Stadilaine hyppääjä ja hyppymestari joka dykkas SLK:ssa 1966-1976 välisenä aikana. Se veti Härmän ekan hyppymestarikursin Jämillä kesällä 1971. Se flygas USA:aan duuniin Tammikuus -72 ja jatko siel dykkaamista jota siel kutsuttii nimel „Skydiving”. Kundi budjas snadina Taka-Tölikas -50 luvulla jossa Stadin Slangi oli se jota kartsoilla bamlattii. Slangi seuran jäsenenä tuli skrivattuu juttu Tsilariin.

* * *

Kuuskytluvun, (siis viime vuosisadan) alus perustettiin Stadiin maan eka laskuvarjokertsi. Kun se oli eka ja aino, niin sille valkattii nimeks Suomen Laskuvarjokerho Ry (SLK). Myöhemmi alkanee saiki sit tyytyy himaseutujen nimiin.

Ekat dykkaukset flygarist tehtiin -62 Malmin kentsulla ja jossa sitä myös jatkettii. Aluks toiminta oli vähä nihkeetä kun ei ollu omaa flygarii vaan piti turvautuu vuokravehkeisiin. Skujareita (P) kyl oli tarpeeks ku ne sai siit ilmasta tiimaa. Kai tän takii monet kävi aluks Ranskan Biscarossis, Limogesis tai Chalon-sur-Saones tsiigaamassa kui patongit sen homman hoitaa.

Kansainvälinen joukko hyppykurssilaisia ranskalaisessa Chalon-sur-Saone hyppykeskuksessa kesällä 1967. Takarivissä neljäntenä oikealta Mauri Purkunen ja hänen vieressään vasemmalla Heikki Side. Hyppykeskuksen johtaja Bernard, seisoo kuvan oikeassa reunassa. Juhani Hakkarainen oli myös mukana, muttei halunnut kuvaan. Kuva: Mauri Purkunen.

Kun kertsii sai tsöpattuu oman C-195:n ja siihe mahtu jo 5 peffaa tsittaa, niin homma rupes skulaa vähä paremmpi.

Suomen Laskuvarjokerhon hyppykone Cessna 195, OH-CSE. Kuva: Mauri Purkunen.

Myöhemmi ruvettii dyykkää eripuolil Stadii, kute pari kertaa vietii futisboltsit Stadikalle HJK:n avausmatsiin, Meripäiville, Kaivariin,

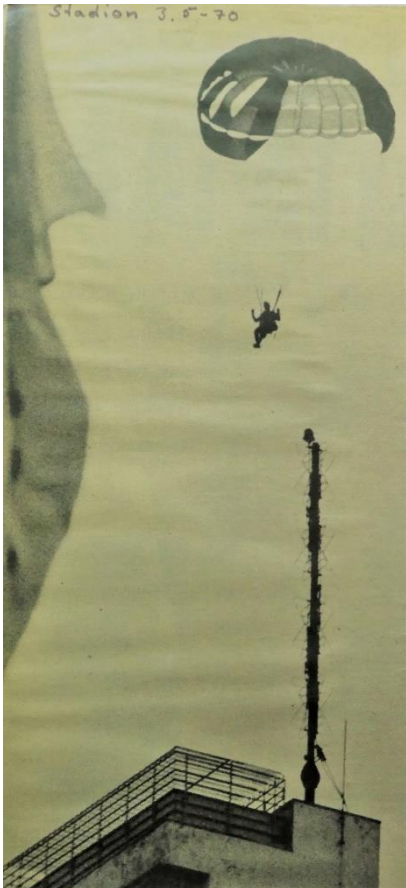
Pallokentsulle, Lions-klubin tilaisuuksiin ja monille synttäreille. Sit kierrettii maata, ol-
tiin mukana SM-skaboissa Nummelas, Rautavaaras, Utis, Tampereel, Poris, ja Kuopion
"snögehytinäs".

Suomen Laskuvarjokerhon hyppääjiä eräällä monista näytöshypyistä 1960-luvun jälkipuoliskolla etenemässä kohti stadikan futiskenttää. Kuva on vuodelta -69 ja otettu Hesarista, lähestyen Stadikaa idästä, Mutkassa Runeberginkatu. Itse hyppäsin sinne 3.5.-70. Kuva: via Mauri Purkunen.

Lähdössä Stadionille näytöshypylle 3.5.1970. Alakuvassa lähestyminen lännestä tornin vierestä kentälle. Kuvat: Mauri Purkunen ja Helsingin Sanomat.

Tää alkuperäne -60 luvun jengi oli niin tiukasti yhdes, et ne rupes jo naimaan toisiaan (siis menee naimisiin keskenään). Onneks kertsis oli sen verran gimmoi, et jokaselle halukkaalle riitti yks. (Muihin suuntautuneista ei oo havaintoo). Kertsin duunilla oli myös erittäin suuri merkitys Stadin elinkeinoelämälle. Sellaset lafkat kute kentsun Palmukahvila, Malmin Tillikka, Autotalon „Blosari” (Pohjantuuli), Hietsutorin Nautilus-grilli saivat nostetta. Niiden dirigat stiigas, skriinausta pidätellen, myynnin kasvu ja tää iha sen takii ku jengi jatko „hyppäämistä” nois mestois.

MM-skaboissa oltii eri mestois kute Leipzig (DDR), Graz, Itävalta, Bled (Yugoslavia), Tahlequah, Oklahoma, Warendorf (L-Saksa) ja Brisbane, Australia. Muit paikkoi, jois käytii muuten vaan, oli Portoroz, (Yugoslavia), (Karl-Marx-Stadt, DDR), Östersund, Ruotsi, Australia, ym. Näil reissuil saatiin myös tietoo miten skydiving edisty muualla ja osa jengistä rupes tekee sitä vakavissaan.

Tälle vakavalle porukalle funtsasivat nimen „Sorsat”, jotka sit treenas kunnes saivat Pilatus Porterista 7-

kundin tähden, joka oli koneen max. kuorma. Siit tuli snadi pulma, mut sit kävi tsägä ku vierailulle tuli AN-26 pakuflygari jonka peräluukust päästii tekee 10:n sorsan tähti, sil-lone Suomen ennätys.

Vuosien kuluttua monella innostus tai ikä alko vaikuttaa hyppykertojen vähene-miseen. Kun se sitte loppulta simahti, niin yhdessäoloo jatkettii käymällä kerran kuussa bastus ja tsimmaamas. Jokaneha sen tietää, ku lauteil tsittaa nii aina jollain välähtää. Nyt se välähdys sai jengin lähtee rundaa kerran vuodes ympäri eurooppaa. Noit paikkoi kerty 14:t, yhtä mones vuodes. (Warendorf, Berliini, Pariisi, Rooma, München, Lontoo. Barcelona, Galway, Istambul, Keila, Biarritz, Alanya, Kroatia ja Budapest). Sitku osan-ottajat näihin reissuihinki alko vähentyä jatkettii bastus istumist ja tsimmauski oli muuttunu enemmänki vodassa dallaamiseksi.

Ajannäyttö on monen klogus jo pysähtyny. Silti -60 lukulaiset, jotka vielä pin-nalla pysyy, pitää joka kesä bulimmat bileet. Viimekesäset (2022) pidettii Into Taskisen pihapiiris nimimerkil "Pekka Lipposen Tervaus". Paikal meit vanhoi gubbei oli noin tusina, Ralf "Affe" Norra ja Eero "Kustu" Ylinen oli estynyt ja yks, Pertti "Jomppa" Jompero, makas lasaretis. Ensteks bastuun, sit skruudattiin, johon Intsa duunas safkat ja sit tervattii "Pekka Lippone". Tsufee ryystätes otettii yhteys lasarettiin. Tän päivän "pu-helinten" ansiost pääs jokane juttelee kasvotusten Jompan kans niinku toi ois ollu mu-kana. Tää oliki sit viimeine kerta, kun seuraavana päivänä se delas.

Lopuks voi sanoo et jokasen 10-15 vuotise harrastuksen aikana tuli Malmin kent-sulla vietetty 1-2 vuotta yhteen laskettuu tiimaa ja nyt sitä kentsuu ei enää ole.

Helaa historiikkii voi diggaa nettiosoitteesta Senior Skydivers ry.

Lippospekan tervajaiset Into Taskisen kotona 13.7.2022. Kuvassa vasemmalta Into „Intsa” Tas-kinen, Lars "Lasse" Bäckström, Harri "Kitu" Toivonen, Hannu "Hanski" Sailavuo, Heikki "Hemuli" Side, "Pekka Lipponen", Mauri „Maukka" Purkunen, Rolf „Rofa" Leiman, Seppo Laitakari (P), Paavo „Pive" Seiro (P/ATC), Eero Kausalainen ja Rofan piski. (P-niinku lentäjä). Kuva: Mauri Purkunen.